

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 178/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Pálkom, advokátska kancelária, Polianky 5, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 104/2005 a rozsudkom z 18. mája 2007 a postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 129/2012 a uznesením zo 16. septembra 2014 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 403/2007 a rozsudkom z 20. mája 2009 a postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 61/2015 a uznesením z 30. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. januára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len

„sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 104/2005 z 18. mája 2007 (ďalej len „rozsudok súdu prvého stupňa“), postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 403/2007 z 20. mája 2009 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), postupom a uznesením okresného súdu sp. zn. 9 C 129/2012 zo 16. septembra 2014 a postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co 61/2015 z 30. septembra 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ doručil okresnému súdu 4. februára 2005 žalobu, ktorou sa domáhal zaplata 4 245,58 €. Okresný súd v uvedenej veci zaregistrovanej na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 104/2005 rozhodol rozsudkom z 18. mája 2007, ktorým žalobu sťažovateľa zamietol z dôvodu, že rozsah a spôsob poškodenia motorových vozidiel nezodpovedal deklarovanému priebehu nehody. Proti uvedenému rozsudku súdu prvého stupňa podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne.

Sťažovateľ následne 2. júla 2012 podal na okresnom súde návrh na obnovu konania, ktorý oprel o závery ním predloženého znaleckého posudku. Okresný súd uznesením zo 16. septembra 2014 návrh na obnovu konania zamietol z dôvodu, že znalecký posudok vyhotovený po právoplatnom skončení pôvodného konania nemožno považovať za dôkaz, ktorý sťažovateľ nemohol bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní. Proti uvedenému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že odvolaním napadnuté uznesenie prvostupňového súdu potvrdil, keď dospel k záveru, že sťažovateľ mal počas pôvodného konania možnosť požiadať o vykonanie kontrolného znaleckého posudku, čo však neurobil.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza skutkové okolnosti prípadu a namieta, že prístup okresného súdu a krajského súdu k jeho návrhu na obnovu konania bol svojvoľný a označené rozhodnutia sú arbitrárne. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ tvrdí, že vo veci konajúce súdy mu neposkytli súdnu ochranu v požadovanej kvalite. Sťažovateľ v tejto súvislosti argumentuje, že ešte v pôvodnom konaní žiadal o vypracovanie dodatku k znaleckému posudku, na čo súdy konajúce vo veci obnovy konania vôbec nereagovali a dospeli k ústavne neudržateľnému záveru, že sťažovateľ v rámci návrhu na obnovu konania nepredložil dôkazy, ktoré nemohol bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní pred súdom. Sťažovateľ zastáva názor, že zo strany krajského súdu došlo k excesu, keďže v konaní o návrhu na obnovu konania vo veci konajúce súdy nezohľadnili skutočnosť, že sťažovateľ v pôvodnom konaní žiadal o vypracovanie dodatku k znaleckému posudku, preto záver krajského súdu, že sťažovateľ mal počas pôvodného konania možnosť požiadať o vykonanie kontrolného znaleckého posudku, čo však neurobil, pre ktorý krajský súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na obnovu konania, je nelogický, arbitrárny.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol vo veci týmto nálezom:

„1. Konaním vedenom na Okresnom súde Bratislava I. č.k.: 11C/104/05 v spojení s konaním č.k. 4Co 403/07 vedenom na Krajskom súde v Bratislave a konaním č.k.: 9C 129/2012 vedenom na Okresnom súde Bratislava I. v spojení s konaním č.k.: 5Co/61/2015 vedenom na Krajskom súde v Bratislave bolo porušené ústavné právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces obsiahnuté v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Okresného súdu Bratislava I. v konaní 11 C/104/05 zo dňa 18.5. 2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava 4Co 403/07 zo dňa 20.5. 2009 a uznesenie Okresného súdu Bratislava I. č.k.: 9C 129/2012 zo dňa 16.9. 2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k.: 5Co/61/2015 zo dňa 30.9.2015 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súde Bratislava I. na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 5 000,- eur (slovom päťtisíc eur).“

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ je v konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom v zmysle § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde). To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

1. Pokiaľ ide o pôvodné konanie, teda konanie pred okresným súdom pod sp. zn. 11 C 104/2005 a jeho rozsudok z 18. mája 2007 a konanie pred krajským súdom pod sp. zn. 4 Co 403/2007 a jeho rozsudok z 20. mája 2009, ústavný súd z vlastnej rozhodovacej

činnosti zistil, že sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu už v minulosti podal sťažnosť, o ktorej už ústavný súd rozhodol v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 151/2010 rozhodnutím z 20. apríla 2010. Predmetom skoršieho konania bolo namietané porušenie identických práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Vychádzajúc z dôvodu odmietnutia skoršej sťažnosti (zjavná neopodstatnenosť), ako aj z totožnosti označených práv, porušenie ktorých sa namieta, a napadnutého rozsudku, v oboch sťažnostiach ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie označených práv postupom okresného súdu a napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa, ako aj postupom krajského súdu a jeho napadnutým rozsudkom bolo potrebné v rámci predbežného prerokovania sťažnosti odmietnuť z dôvodu prekážky rozhodnutej veci ako neprípustnú.

Pre úplnosť dodáva, že pokiaľ ide o napadnutý rozsudok okresného súdu a jeho predchádzajúci postup, ústavný súd s poukazom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy konštatuje, že vo všeobecnosti nemá právomoc preskúmať rozhodnutia prvostupňových súdov v prípadoch, ak proti rozhodnutiam je prípustný riadny opravný prostriedok odvolanie, čo je aj prípad sťažovateľa.

2. Pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia označených práv napadnutým uznesením okresného súdu, ústavný súd opätovne poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie okresného súdu, keďže ho už meritórne preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľke ochranu jej právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

3. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podstata jeho argumentácie spočíva konkrétne v arbitrárnosti záveru, že sťažovateľ v rámci návrhu na obnovu konania nepredložil dôkazy, ktoré nemohol bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní pred súdom, pričom sťažovateľ tvrdí, že tento záver je mylný.

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že primárnym dôvodom na podanie návrhu na obnovu konania vo veci sťažovateľa bol nový znalecký posudok. Sťažovateľ teda mal možnosť na vlastné náklady vyhotoviť kontrolný znalecký posudok, resp. navrhnúť súdu jeho vypracovanie aj v pôvodnom konaní, a táto skutočnosť ani nie je sporná. Sťažovateľ argumentuje tým, že v pôvodnom konaní žiadal doplnenie znaleckého posudku, čo však nemožno považovať za totožný návrh, ako sa snaží ústavnému súdu prezentovať. Pokiaľ sťažovateľ mal závažné výhrady k pôvodnému znaleckému posudku, mal ich predniesť v pôvodnom konaní a navrhnúť vypracovanie kontrolného znaleckého posudku. Ani prípadné nevyhovenie takémuto jeho návrhu súdom by ho nezbavovalo dôkaznej povinnosti, keďže v pôvodnom konaní vystupoval v procesnej pozícii žalobcu. Navyše, sťažovateľov návrh na doplnenie znaleckého posudku sa týkal stanovenia rozsahu poškodenia motorových vozidiel podľa predpokladu, z ktorého znalec vychádzal, a teda nie je možné preto tvrdiť, že sťažovateľ už v pôvodnom konaní spochybňoval správnosť vypracovaného znaleckého posudku a skutkový priebeh nehodovej udalosti, ktorý vyplynul až z nového znaleckého posudku.

Ústavný súd preto uzatvára, že vypracovanie znaleckého posudku sťažovateľom pre účely obnovy pôvodného konania bez ďalšieho nemožno považovať za dôvod na obnovu konania, pretože z tvrdení sťažovateľa, ako ani z napadnutých rozhodnutí nevyplýva, že

v jeho prípade existovali nové skutočnosti rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní.

Podľa názoru ústavného súdu argumentácia krajského súdu uvedená v odôvodnení napadnutého rozsudku je dostatočná. V žiadnom prípade argumentáciu nemožno považovať za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú. Niet teda ani dôvodu na to, aby ústavný súd do veci zasiahol. Na tomto závere nemôže nič zmeniť okolnosť, že sťažovateľ má na celú vec odlišný názor a s napadnutým rozsudkom krajského súdu nesúhlasí. Táto okolnosť totiž sama osebe nemôže spôsobiť porušenie označených práv sťažovateľa.

Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je názor, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Vychádzajúc z uvedeného a s poukazom na to, že obsahom označeného základného práva nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a postupom súdu, ktorý mu predchádzal, a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ ide o namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a postupom súdu, ktorý mu predchádzal, ústavný súd konštatuje, že zo štrasburského pohľadu nie je obnova konania v zásade krytá zárukami čl. 6 dohovoru, a to ani v jeho trestnej časti (porov.: *Vebiu proti Českej republike*, rozhodnutie, 26. 7. 2003, č. 46168/99, oddiel 2; *Kulnev proti Rusku*, rozhodnutie, 18. 3. 2010, č. 7169/04, oddiel 1), ako ani v civilných veciach (pozri *Jussy proti Francúzsku*, rozhodnutie, 8. 4. 2003, č. 42277/98, § 18; *Melis proti Grécku*, rozhodnutie, 22. 7. 2010, č. 30604/07, § 18– 20). Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti aj v tejto jej časti, a preto ju z uvedeného dôvodu v rámci jej predbežného prerokovania aj odmietol.

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok

V Košiciach 30. marca 2016